

J. Oberg, Global Research: UKRAJINA - Jeden rok vojny ako vyvrcholenie 30 ročnej eskalácie konfliktov. Jediné potrebné prezbrojenie je intelektuálne a morálne - na všetkých stranách

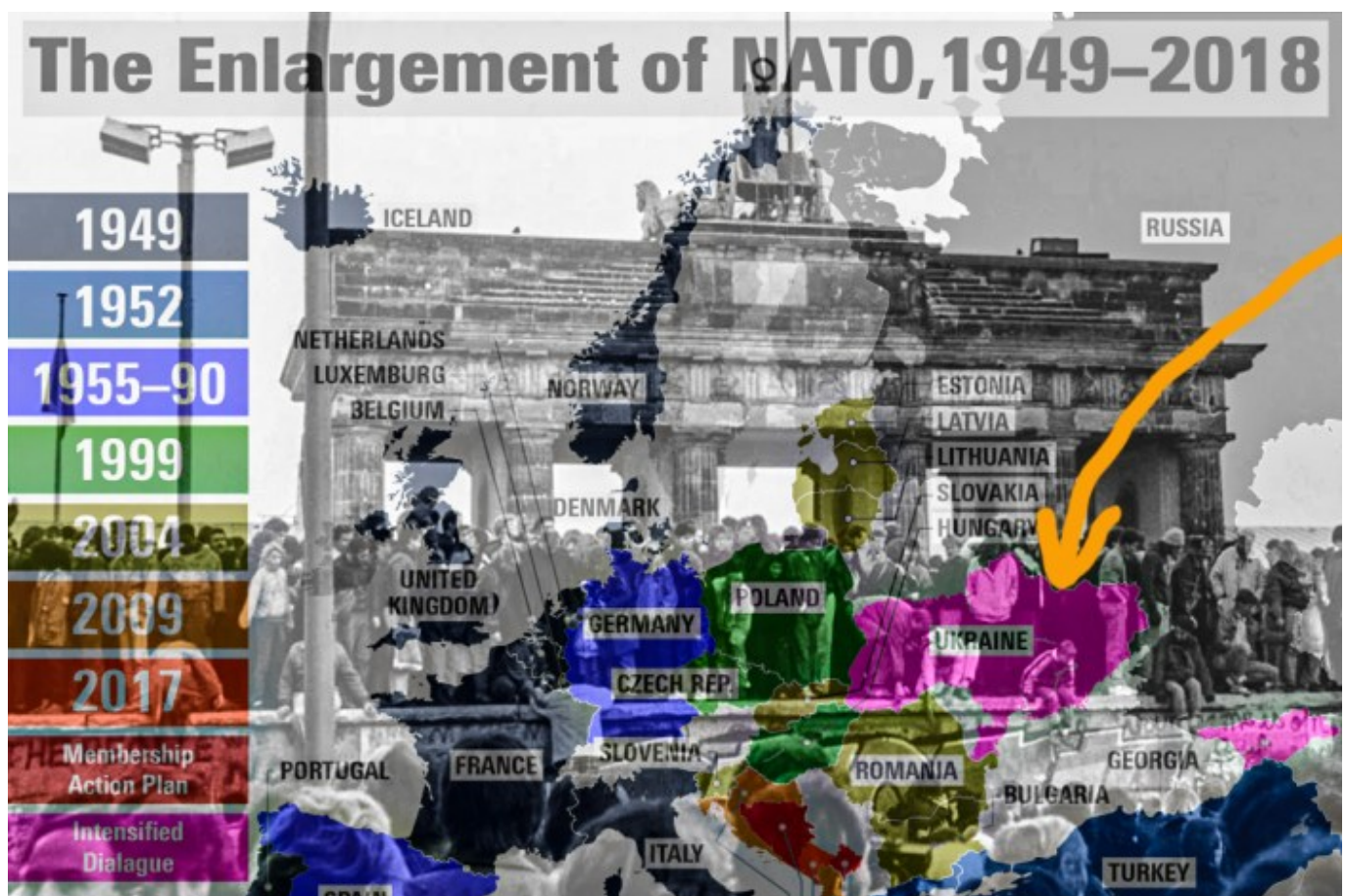
- CZ24 News | 28. února 2023

Úvod: 1 rok násilia navyše k 30 rokom konfliktu: Príliš veľa nesprávneho myslenia

Svet sa sústreďuje na vojnu. 24. februára je tomu rok, čo Rusko spustilo svoju takzvanú špeciálnu vojenskú operáciu. Oveľa dôležitejšie je zamerať sa na základné konflikty - pretože neexistuje vojna ani iné násilie bez základných príčin.

Zameranie sa na vojnu podľa definície nepovedie k riešeniu ani širšiemu, udržateľnému mieru - ako pocit bolesti u pacienta bez diagnostikovania, odkiaľ pochádza, nikdy nemôže viesť k uzdraveniu.

Ak sa nespýtate: Aký je *problém*, *konflikt*, *ktorý stojí* medzi stranami konfliktu - NATO a Rusko - skončí to eskaláciou, až kým jedna zo strán nebude mať pocit, že jediným východiskom je jadrové tlačidlo.

Medzinárodná politika je stále taká nezrelá, že jednoduché rozlišovanie

medzi násilím a konfliktom sa zdá príliš intelektuálne náročné pre tých, ktorí rozhodujú, médiá a väčšinu výskumníkov.

Jeho pochopenie by však pomohlo zachrániť budúcnosť ľudstva.

Ale [vojensko-priemyselno-mediálno-akademický komplex MIMAC](#), samozrejme, prosperuje zo zamerania na vojnu, zbrane a stále viac – slepé – militaristické myslenie.

Konflikt trvá asi 30 rokov a vojna trvá jeden rok

Čokoľvek si čitateľ môže myslieť o Putinovi, Rusku, invázii, Ukrajine atď., infantilné obviňovanie, demonizácia a premietanie všetkej viny na jednu stranu v takom zložitom konflikte založenom na viacerých stranách a založenom na histórii by mali prestať. Je emocionalistický a stojí v ceste racionálnej a obozretnej tvorbe politiky.

Navyše je to nebezpečné vo svojich dôsledkoch. Preto je načase, aby Západ – USA/NATO a EÚ – trochu pátrali po duši a prestali popierať svoju spoluúčasť na konflikte a tejto hroznej vojne.

Všeobecným omylom je myslieť si a veriť, že pretože Rusko urobilo niečo zlé, všetko, čo NATO/EÚ urobilo a urobí, je správne.

Na rozdiel od dobrej akademickej praxe a iných mojich spisov tento článok iba uvádza body a závery, pričom moje argumenty nájdete na 200-300 stranách analýz, ktoré som napísal od roku 2014. Mnohé z nich nájdete [tu](#) a [tu](#).

Zameriavam sa tu na politiky NATO/EÚ a na to, prečo sú nesprávne a neúspešné; to *neznamená*, že považujem politiku Ruska za správnu a úspešnú. Ale predtým, ako obviňuješ iných, pozri sa na seba. Deň po invázii [som sa od nej dištancoval](#) a urobil som aj šesť – ako sa neskôr ukázalo – správnych – predpovedí.

Základné psycho-politické prvky politiky Západu voči Rusku

Stavebné kamene politiky Západu – NATO/EÚ – voči Rusku možno charakterizovať nasledujúcimi psycho-politickými konceptmi:

Nezrelosť a banalizácia – v obviňovaní zo všetkého na Rusko vo všeobecnosti a Putina zvlášť (dá sa povedať, že Putin zo všetkého obviňuje aj Západ, ale EÚ a NATO to nepomôže – len z „nás“ urobia hlupákov ako „my“. „myslím si, že je).

Psychopolitické projekcie – to, čo robí Rusko, urobili krajiny NATO/EÚ samy a v niektorých ohľadoch oveľa horšie; a Putin je hysterický, keď sa cíti nami ohrozený, zatiaľ čo my máme právo – vždy sme boli – že Rusko je obrovskou hrozbou a že Ukrajina je len prvou zo série budúcich agresíí. Inými slovami, *porovnávacie* štúdie a zmienky v médiách o agresii krajín NATO a porušovaní medzinárodného práva sú zakázané.

Len jeden príklad: Prezident Joe Biden, vodca jediného dnešného globálneho impéria s viac ako 600 základňami vo viac ako 130 krajinách a krajina s najväčším počtom vojen a masového zabíjania od roku 1945, 24. februára 2022 uviedol, že „Toto bolo... vždy o nahej agresii, o Putinovej túžbe po impériu akýmkoľvek potrebnými prostriedkami.

Nepravdivá nevinnosť – NATO podľa ústavy nikdy nerobilo a nerobí nič zlé; je to

nevinné. Generálny tajomník NATO Stoltenberg opakovane vyhlásil, že „NATO nie je stranou konfliktu“ (ale v dôsledku toho aj to, že Putin nesmie vyhrať, pretože potom „my“ prehráme). Domovské stránky NATO a EÚ nepravdivo uvádzajú, že mimoriadne dobre zdokumentované sľuby dané Gorbačovovi o nerozširovaní NATO „o jeden palec“ neboli nikdy dané.

Tá istá nepravdivá nevina produkuje lož, že to všetko začalo ruskou anexiou Krymu alebo rozsiahlou inváziou na Ukrajinu a že to bolo „nevyprovokované“. Toto slovo s veľkou jasnosťou odhaľuje, že NATO vie, že sa správalo provokatívnym spôsobom. Jedinou relevantnou históriou je história konfliktu, ktorý sa začal na konci prvej studenej vojny v rokoch 1989-90. Zvyšok sú výmysly, oportunistická ignorancia a čistá propaganda.

Skupinové myslenie – čo znamená, že skupina elitných činiteľov s rozhodovacou právomocou sa neustále a v priebehu času navzájom potvrdzuje v tom, že majú zásadne pravdu a nemôžu byť na nesprávnej ceste; stretávajú sa (najnovšie v Mníchove) a navzájom sa potvrdzujú; ich ministerstvá, predpokladané analytické inštitúcie a think-tanky, ako aj mainstreamové médiá takmer nikdy nevyvolávajú otázky alebo kritiku; každá interpretácia a informácia, ktorá nie je totožná s týmto skupinovým myslením, je odpudzovaná, svet je interpretovaný selektívne, aby zodpovedal svetonázoru skupiny – a nakoniec je úplne presvedčený, že sa nemôže myliť a že jej rozhodnutia sú inteligentné a produktívne a povedú k cieľu.

V tomto prípade je deklarovaným cieľom USA/NATO vojensky oslabiť Rusko a poškodiť jeho ekonomiku do takej miery, že už nikdy nebude môcť niečo také urobiť – trest za to, čo urobilo. Skupinové myslenie je nebezpečné, pretože sa vzpiera kontrolám reality, vedie k arogancii, fatálne nesprávnym rozhodnutiam a vždy končí ako lumíci utekajúci do záhuby.

Arogancia – alebo arogancia: V skutočnosti sme „my“ všemohúci. Ako bývalý generálny tajomník NATO Anders Fogh-Rasmussen uviedol: Putin vie, že „NATO míňa desaťkrát viac na armádu ako on a že ho dokážeme vymlátiť“. Paradoxne sa však zdá, že žiadny západný líder ani len neuvažuje o tom, že by spojil myšlienku, že NATO vyhrá túto vojnu, s dôslednou propagandou NATO voči svojim občanom, že Rusko je hrozbou, proti ktorej sa NATO musí brániť.

Urobilo to tak, že NATO malo v skutočnosti 12-krát vyššie vojenské výdavky pred vojnou, keď sa vojna aj tak stala, a jeho „odstrašenie“ zlyhalo. A NATO prešlo do doteraz najväčšieho prezbrojenia na „obranu“ s cieľmi ako 2-4 % HNP vynaložených/premrhaných na „plánovanie vojny, „bezpečnosť“ a „obranu“. (Akoby to bol vážny spôsob, ako určiť, ako čeliť vnímaným hrozbám).

Militarizmus – každé spomínané „riešenie“ sa týka vojenských akcií. Vyhráme na bojisku. Nikto v kruhoch NATO/EÚ nevie vysloviť slová ako mier, riešenie konfliktov, mediácia, nastolenie mieru, udržanie mieru, zmierenie, dialóg, rozhovory...

Samozrejme, je implicitne chápané, že prezident Putin je na takej nízkej intelektuálnej a morálnej úrovni, že jediné, čomu rozumie, je, že my – väčší chlapi na školskom dvore – z neho bijeme.

Žiaľ, jediná vec, ktorá dnes drží západný svet pohromade, je militarizmus, ktorý *spoločne* víťazí nad Ruskom. Žiadna iná alebo pozitívnejšia príčina nemala rovnakú tuhnúcu funkciu. Militarizmus sa stal náboženstvom, NATO jeho cirkvou – a iba neveriaci spochybňujú túto vieru a existenciu Boha. A vedia, že Boh je vždy na našej strane.

Vojnami sa ľudia spájajú a ich životy môžu záhadným spôsobom nadobudnúť nový zmysel, ktorý nahradí pocit bezvýznamnosti a vyplní existenčnú prázdnotu.

Všemohúcnosť – svet EÚ/NATO nemá zmysel pre obmedzenia. Dokáže bojovať s ekonomickými

krízami, zotaviť sa po rokoch Corony, riešiť utečencov, riešiť klimatické zmeny, zmiernovať chudobu – čo si len spomeniete – a môže znovu vyzbrojiť miliardy a miliardy dolárov.

Ono – najmä USA – môže viesť studenú vojnu proti všetkému, čo je Čína – priemysel nezdokumentovaných obvinení – a môže vytlačiť ľubovoľné množstvo dolárov a splatiť dlhy, opraviť všetku infraštruktúru a iné problémy americkej spoločnosti, súťažiť a vyhrať v oblasti pokročilých technológií.

EÚ, ktorá sa nedala dokopy a nevybudovala modernú dopravnú infraštruktúru založenú na celoeurópskej sieti vysokorýchlostných vlakov, je presvedčená, že to môže urobiť neskôr.

Všetky tieto krajiny môžu zaviesť sankcie ad libitum – chorobu, ktorú nazývam „*sanctionitis*“ – veriac, že si nimi neublížia. A samozrejme znovu vybudujeme Ukrajinu, keď sme prispeli k jej zničeniu, teraz tak vznešene bojovala za „naše“ hodnoty.

Sme na špičkovej úrovni a môžeme robiť všetko súčasne. Netreba uprednostňovať. Je príznačné, že *všetky rozhodnutia sa robia na kolenách*: Sankcie, zrušenie Ruska vo všetkých ostatných oblastiach, rozhodnutia Fínska a Švédska o členoch NATO bez analýzy krátkodobých, strednodobých a dlhodobých dôsledkov.

Všetci významní činitelia s rozhodovacou právomocou budú na dôchodku alebo mŕtvi, pričom naše deti a vnúčatá budú platiť cenu životom v chudobnej, rozvinutej a nešťastnej Európe a USA v studenej vojne – čím viac, tým dlhšie bude vojna trvať.

Chýbajúce svetové povedomie – 80 – 85 % ľudstva žije v krajinách, ktorých vlády nestoja na strane sveta NATO/EÚ. Ak svet NATO/EÚ premýšľal o globálnych postojoch predtým, ako prijal svoje rozhodnutia v reakcii na ruskú inváziu, urobili si himalájsky nesprávny výpočet – alebo si mysleli, že by mohli neskôr všetkých prinútiť, aby sa za nimi postavili.

Je to zaujímavé aj preto, že NATO nemá len 30 členov, ale má 42 partnerov – niektorí na všetkých kontinentoch – a veľmi jasne sa snaží smerovať k tomu, aby sa stalo skôr globálnou ako transatlantickou organizáciou.

Tento rozmer brilantne zhrnul vysoký predstaviteľ pre zahraničnú a bezpečnostnú politiku EÚ (a člen Španielskej socialistickej robotníckej strany), rasistický výrok *Josefa Borella* z konca roku 2022: „Európa je záhrada. Postavili sme záhradu. Všetko funguje. Je to najlepšia kombinácia politickej slobody, ekonomickej prosperity a sociálnej súdržnosti, akú ľudstvo dokázalo vybudovať – tieto tri veci dohromady. Zvyšok sveta,“ pokračoval, „nie je tak úplne záhrada. Väčšina zvyšku sveta je džungľa a džungľa by mohla napadnúť záhradu.“ (Uvedené pri otvorení Európskej diplomatickej (!) akadémie v Bruggách).

To vedie k nasledovnému:

Intelektuálna chudoba – politiky EÚ/NATO teraz fungujú na zjednodušovaní vyhlásení, tvrdení, nezdokumentovaných obvinení podobných Twitteru, sebalegitimizujúcom marketingovom jazyku, sloganoch, prázdnych sľuboch a symbolických modro-žltých emblémoch, kravatách, šatách – namiesto analýz, argumentov a komplexné chápanie.

Sledovať tieto veci každý deň je úplne nudné, predvídateľné a – plné opakovania. Stoltenberg by sa mohol ľahko zapísať do Guinnessovej knihy rekordov v opakovaní banality. Povedomie alebo zameranie politiky, médií a výskumu je na zbrane, vojnové spravodajstvo, mediálnu vojnu, viac zbraní rýchlo na Ukrajinu – a „vyhráme“ a „Rusko nesmie vyhrať“.

Zjavné otázky, ktoré sa nikdy nekladú, sú: A čo potom? Za akú cenu komu? A ako bude potom vyzerat' Európa a svet – ak bude existovať? Zdá sa, že týmto skupinovým mysliteľom to neprekáža. Myšlienka pýtať sa: Ak *vojna*, aké sú *základné konflikty*? Aké sú skutočné, hmatateľné *problémy* – konflikt je nevyriešený problém – ktoré stoja medzi NATO a Ruskom a vážne prispeli k tomu, že Rusko vybuchlo – je zakázané.

Intelektuálna chudoba sa prejavuje aj vierou, ako sa zdá, že slovo „*Putin*“ všetko vysvetľuje. Takže tento nesmierne zložitý konflikt, ktorý sa hromadí a prehľbuje od pádu Berlínskeho múru a rozpustenia Sovietskeho zväzu a Varšavskej zmluvy, sa redukuje na pána Putina – (D)Zlo – jeho osobnosť, detstvo alebo jeho telesnú či duševnú chorobu, človek, ktorého nebudete počúvať, ktorý riadi krajinu, ktorej ľud kolektívne trestáme (proti medzinárodnému právu, ale koho to zaujíma?).

Okrem toho sa to prejaví zrušením všetkých kritických hlasov a označovaním ľudí, ktorí sú schopní vidieť dve strany v konflikte, za „putinistov“ alebo „Putina Verstehera“ – zlý trik kádrovania, útoku na posla namiesto toho, aby povedali niečo intelektuálne kvalifikované.

Takže deväť psycho-politických stavebných kameňov v synergii.

Kontroly reality sú veľmi nepravdepodobné – aspoň dovtedy, kým kríza nebude na pokraji úplného zrútenia. Už len tieto stavebné kamene podľa môjho názoru zaručujú, že to nedopadne dobre a že lídri NATO/EÚ sa budú pravdepodobne ešte viac prepočítavať a žiť v bludoch.

Vojny majú tendenciu zužovať mysle ľudí. Nie je tu priestor ani čas na zamyslenie, na zastavenie premýšľania.

Čo znamená vyhrať?

Obvyklý, opäť intelektuálne nedostatočný, argument je, že „my“ musíme a budeme preto vyhrať, „oni“ prehrajú. A implicitne vyhráme, *pretože* oni prehrajú, vyhráme nad nimi. To sa môže ukázať ako nesprávne, pretože „oni“ môžu vyhrať a „my“ prehrať.

Ale je to vlastne *štvornásobný stôl*; okrem týchto dvoch výsledkov mohli obaja nejako vyhrať a obaja mohli prehrať.

Ale aj toto je omyl – pretože nie sú dve, ale veľa strán: Rusko (vláda a ľud), Ukrajina (vláda a ľud), NATO s 30 členskými štátmi (vlády a ľud) a USA ako vodca (vláda a ľud).). A je tu zvyšok sveta a to, ako konflikt a vojna časom ovplyvňujú globálny systém.

Zostaňme však pri víťaznom nápade. Čo to znamená? Samozrejme vyhrať vojensky – ale aj politicky, morálne, ekonomicky a kultúrne? Kto bude silnejší v akých ohľadoch, *keď vojna skončí*?

Najpravdepodobnejší scenár, ktorý vidím pri tomto prvom výročí vojny, je skôr dlhý boj ako jeho rýchly koniec. Čím dlhšie to bude trvať, tým ťažšie bude vyriešiť základné konflikty – kvôli obrovskej nahromadenej nenávisti, traumám, devastáciám, smrti a zraneniam, zničeným ekonomikám atď.

Hoci je ľudská a materiálna deštrukcia na Ukrajine zatiaľ v porovnaní povedzme s Afganistanom, Irakom, Líbyou, Sýriou, Jemenom atď. skôr obmedzená – je už taká obrovská, ako srdcervúca. Preto slogan

„Táto vojna sa musí teraz zastaviť!“ – je najmocnejší a najpravdivejší – ale je nepravdepodobné, že

strany budú v dohľadnej dobe počúvať. Všetci sú v [hre na slepé kura](#) .

Okrem zbrojárskych spoločností a veľkých energetických korporácií nevidím medzi mnohými vyššie uvedenými stranami konfliktu žiadnu, ktorá na tom bude *po* tejto vojne lepšie ako pred rokom 2014 (zmena režimu v Kyjeve podnietená a financovaná USA a následná ruská anexia Krymu) alebo do 24. februára 2022.

Namiesto toho každý - vy aj ja - zaplatíte rôzne druhy cien. To platí pre bezprostredne *po*, ale aj pre desaťročia dopredu. Liečenie tohto konfliktu a rán z tejto vojny, budovanie dôvery, ako aj nový bezpečnostný systém bude trvať niekoľko desaťročí.

Stručne povedané, túto vojnu nemožno vyhrať v rozumnom zmysle slova. Slogan NATO/EÚ opakovaný ad nauseam „Vyhráme, stojte s Ukrajinou, kým to bude potrebné“, je nepremyslený, intelektuálne chudobný a klamný.

A je to nebezpečne nezodpovedné aj preto, že to znamená zabiť ešte viac ukrajinských občanov, ktorí - v akomkoľvek mysliteľnom scenári - budú hlavnými porazenými.

Žiaľ, nebráni to tým, ktorí to hovoria, veriť vlastným slovám. Len si nikdy nepremysleli, čo tým myslia - kvôli vyššie uvedeným 9 psycho-politickým bodom.

Všetky základné predpoklady NATO/EÚ sú buď úplne nesprávne, nereálne alebo neudržateľné.

Putin chcel rozdeliť NATO, ale my stojíme jednotní

To prvé je úplne nesprávne. Ak NATO nie je stranou konfliktu, prečo je ruská invázia do nečlenskej krajiny NATO pokusom o rozdelenie aliancie? Desať bývalých krajín Varšavskej zmluvy sa stalo členmi NATO napriek dobre zdokumentovaným príslubom, ktoré všetci dôležití západní lídri dali Gorbačovovi pred vyše 30 rokmi, že ak zjednotia Nemecko do NATO, aliancia sa nerozšíri „o palec“ na východ? Prečo Rusko nerozdelilo to rozšírené NATO skôr - a prečo zasiahlo v prípade Ukrajiny?

Je však pravdou, že jediné, okolo čoho je Západ zjednotený, je nenávisť, demonizácia a prezbrojenie - víťazstvo vo vojne na území Ukrajiny. Západná súdržnosť má veľa za čo ďakovať Putinovi - pokiaľ to bude trvať.

Putin chce dobyť jednu krajinu za druhou

Nuž, zatiaľ to na Ukrajine tak dobre nejde a prečo to neurobil za posledných 20 rokov, počas ktorých bol prezidentom? Má Rusko - s 8 % vojenských výdavkov NATO a klesajúcimi - skutočne schopnosť napádať jednu krajinu za druhou, okupovať a spravovať sériu členov NATO? Niektorí ľudia hovoria, pozrite sa na ruskú inváziu do Gruzínska v roku 2008. Opäť [to tak v skutočnosti nebolo](#) - ale opakovaná propaganda funguje.

Rusko/Putin ohrozuje Fínsko a Švédsko a môže dokonca podniknúť izolovaný útok na švédsky ostrov Gotland - preto musí Švédsko vstúpiť do NATO

No a čo s kúskom dôkazov o takomto zámere? Akékoľvek hodnotenie „korelácie síl“? Zdá sa, že ľudia s dobrým srdcom veria, že Švédsko by s tým muselo bojovať samo, ale - nie - USA by ho prišli zachrániť, aj keby Švédsko nebolo členom NATO. To už bolo dohodnuté a naplánované.

Švédsko bude teraz namiesto toho vtiahnuté už skoro do vojny a bude musieť akceptovať americké a

možno aj iné základne/zbrane rozmiestnené na svojom území a tým zabezpečiť, že ruské rakety zaútočia na Švédsko. Rozlúčila sa s 200 rokmi prospešnej neangažovanosti, nezávislej zahraničnej politiky, možnosti byť sprostredkovateľom a zástancom spoločnej bezpečnosti a cieľom OSN, ktorým je všeobecné a úplné odzbrojenie.

Švédsky premiér Kristersson – bez akéhokolvek mandátu – slúbil plnú lojalitu *dokonce aj jadrovej doktríny NATO*. Švédi budú teraz žiť oveľa nebezpečnejšie – s ostrými, konfrontačnými hranicami namiesto neutrálnych nárazníkov. A s oveľa menšou rozmanitosťou a slobodne vyjadrenými názormi v militaristickejšej diskusii o bezpečnosti.

Rusko sa ekonomicky rozpadne

Áno, samozrejme, existujú ekonomické problémy a pravdepodobne sa môžu z roka na rok zväčšovať – ale Rusko sa ani zďaleka nerozpadá – [minimálne zo štyroch dôvodov](#). Navyše, Rusi vedia trpieť – 27 miliónov mŕtvych v 2. svetovej vojne – zatiaľ čo Západniari nevedia veľa o utrpení pre svoje zásady a deklarované ideály.

Ukrajina je existenčnou záležitosťou pre Rusko a mnohých Rusov, ale absolútne nie pre USA/NATO – okrem toho, že jediným dôvodom existencie NATO je *rozširovanie* sa kvôli rozširovaniu a udržiavaniu konfliktu s Ruskom tak asymetrickým ako napr. možné a oslabiť Rusko.

[Rusko má navyše ďaleko najväčšie územie a zásoby prírodných zdrojov](#) na svete – určite sa dokáže pomaly, ale isto otočiť chrbtom k EÚ a krajinám NATO a namiesto toho oveľa užšie spolupracovať s Čínou, Indiou, Iránom, Stredomorím. Východ a zvyšok sveta, tiež v rámci iniciatívy Belt And Road Initiative, BRI, riadenej Čínou.

Tam vonku možno nemajú radi Rusko, ale spájajú sa s ním, pretože sú chorí a unavení zo Západu všeobecne a z operácií impéria USA zvlášť. A pretože globálny Juh bol tvrdo zasiahnutý globálnou hospodárskou krízou, následkom korony a teraz aj reakciou Západu na inváziu.

Žiadne prímerie, žiadne rozhovory, žiadne sprostredkovanie, žiadna OSN alebo OBSE, žiadna Čína, žiadne mierové jednotky, žiadna demilitarizácia, žiadny brainstorming o možných riešeniach - skrátka, bez uvažovania, a teda bez mieru

Túto vojnu môžeme vyhrať tak, že necháme Ukrajincov bojovať za nás

Všetci sme to opakovane počuli: vec Ukrajiny je *naša* vec. Ukrajina bojuje za naše liberálne hodnoty, za nás, za Európu. Ukrajina pôsobivo bojuje za slobodu, demokraciu a ľudské práva – a preto máme povinnosť ju podporovať zbraňami a humanitárnou pomocou.

Tento idealizovaný alebo nablýskaný západný mediálny obraz „našej“ Ukrajiny má politický účel a mal by sa o ňom diskutovať. Je pochopiteľné, že krajina, ktorá bojuje o svoje prežitie, možno bude musieť urobiť kompromis v niektorých z týchto dobrých hodnôt; relevantnou otázkou je, ako by mohla Ukrajina vyzeráť – vzhľadom na časti jej histórie a demoralizujúce účinky viacročných vojen.

Okrem toho, majú Ukrajinci vojenskú, politickú, ekonomickú a psychologickú silu na to, aby niesli bremeno Západu na svojich pleciach a roky bojovali proti údajne hrozivému jadrovému nepriateľovi NATO? Istý čas áno, ale ťažko na dlhšie.

Nemali by sme byť prekvapení, ak sa čoraz viac Ukrajincov začne pýtať: Koľko z našej krajiny a našej budúcnosti treba zničiť, aby sme sa – možno – stali členom NATO? Robí náš prezident to, čo je pre Ukrajinu najlepšie, alebo je vlastne viac lojálny k USA/NATO ako k svojim občanom? Čo s vnútornými

konfliktmi, bojmi o moc, pokusmi o štátny prevrat a vojnovou únavou, ak sa táto vojna vlečie a roky nevedie k ničomu, čo by sa dalo nazvať víťazstvom?

A prijme Európa ďalšie milióny ukrajinských utečencov, ktorí musia utiecť alebo tam nevidia žiadnu budúcnosť?

To, čo vidíme, je tyrania malých krokov – prírastkové de facto zapojenie NATO „tak dlho, ako to bude potrebné“. Znamená to stíhacie lietadlá, rakety dlhého doletu a podstatné vyčerpanie vojenských arzenálov NATO. Nebude to kvôli Ukrajine – krajina by mohla byť rozdrvená – ale preto, že „my“ musíme vyhrať túto vojnu.

Etika je odporná

Je Ukrajina skutočne natolko dôležitá, aby USA a NATO riskovali veľkú vojnu, možno jadrovú? Majú krajiny NATO skutočné ideály a chcú ukázať, že činy sú dôležitejšie ako slová? Naozaj chce NATO vyhrať a zaplatiť cenu za víťazstvo?

Dnešní lídri by povedali „áno“. Potom môže byť morálna dilema formulovaná takto: Prečo nevložiť 300 000 – 400 000 vojakov NATO a neviest vojnu, na ktorú ste plánovali už niekoľko desaťročí – urobte z nej svoju vojnu, nie *zástupnú* vojnu, v ktorej bude ukrajinský ľud zaplatiť cenu za – predvídateľné – dôsledky rozšírenia NATO (Pamätajte, že pred inváziou bola len menšina všetkých Ukrajincov, ktorí boli za členstvo v NATO, a 2/3 ľudí, ktorí chceli, aby sa otázka rozhodla v referende – nikdy nedostali. Rozhodli NATO a prezident Porošenko).

Kolko sú teda Ukrajinci ochotní obetovať pre „naše“ ciele? A ako dlho?

Mier vzíde z víťazstva na bojiskách Ukrajiny

nebude. To nikdy nebolo. Militarizmus a opitosť zbraňami vylučujú akúkoľvek myšlienku na vytváranie mieru – slová spomenuté vyššie pod militarizmom. Keď pridelite všetky svoje zdroje vojnovým arzenálom, vyčerpáte arzenály mieru.

Krajiny NATO/EÚ na rozdiel od Putina v roku 2014 nikdy nenavrhl, aby OSN vystupovala ako sprostredkovateľ, odzbrojovač a uľahčovač dialógu. Minský proces nebol ničím iným, len spôsobom, ako získať čas, aby Ukrajina bola čo najviac vyzbrojená pred veľkou bitkou o „naše hodnoty“ a zabitím 14 000 ukrajinských občanov naklonených Rusku. Ukrajina nie je krajinou bez vnútorných konfliktov – ktoré môžu vybuchnúť, keď sa súčasná vojna skončí.

Zdá sa, že neuveriteľným negramotným predpokladom konfliktu a mieru je, že krajiny NATO/EÚ môžu byť bojujúcou stranou a neskôr aj sprostredkovateľom. Alebo že nebude potrebné žiadne sprostredkovanie a zmierenie s Ruskom: Pripravuje sa nová železná opona, len užšia.

Obyvatelia Európy to všetko znesú, pretože im hovoríme, že ide o existenčný boj

Nemyslím si, že budú. Už teraz existujú pochybnosti a demonštrácie proti mediálnemu rozprávaní USA/NATO/EÚ. Medzi 420 miliónmi občanov EÚ svitne, že prudko stúpajúce ceny nie sú „ceny Putina“, ale ich vlastných politikov.

Možno im dôjde, že zničenie Nord Streamu bolo aktom ekonomického terorizmu proti priateľom a spojencom, hlbokým ponížením Nemecka a osobného kancelára Scholza – doteraz nevídaná arogancia USA, na ktorú sa nezabúda ani vtedy, keď sa jej médiá vyhýbajú rovnako ako oni. môže –

26. september ako európsky 11. september?

Podľa [tohto prieskumu, ktorý zverejnil Euronews](#), sa pozornosť ľudí presúva z ukrajinského bojiska na širšie pocítované dopady, vrátane narušenia dodávateľského reťazca, prudkých nárastov cien energií a rastúcej inflácie. Čas bude mať vplyv na to, čo kto môže robiť a na ako dlho.

Môžeme urobiť z Ukrajiny člena NATO a ignorovať obavy, protesty a hnev Ruska

No, nie práve prezieravé, ale skôr výsledkom vyššie uvedených 9 psycho-politických mechanizmov. Preto sa o rozširovaní NATO nemôže diskutovať a hovorí sa, že Putin konal z ničoho nič.

Vo všeobecnosti platí, že ľudia, ktorí sa cítia ignorovaní, budú, ako plynie čas a ich frustrácia narastá, nútiť ostatných, aby ich počúvali.

Vo svojej online knihe [The TFF Abolish NATO Catalog](#) som analyzoval tento proces rozširovania a zaoberal som sa zásadne dôležitými a dôveryhodnými analýzami. A Ted Snider vo svojom článku [„Všetci sme vedeli o nebezpečenstvách rozšírenia NATO“](#) píše, že:

„V roku 2008 William Burns, ktorý je teraz Bidenovým riaditeľom CIA, ale vtedy bol veľvyslancom v Rusku, varoval, že „vstup Ukrajiny do NATO je pre ruskú elitu (nielen pre Putina) najjasnejší zo všetkých rád. Ministerku zahraničných vecí Condoleezzu Riceovú varoval, že „ešte som nenašiel nikoho, kto by považoval Ukrajinu v NATO za niečo iné ako priamu výzvu ruským záujmom“.

Dokonca aj po expanzii na Ukrajinu Burns nazval expanziu NATO do východnej Európy „prinajlepšom predčasnú a prinajhoršom zbytočne provokatívnu“. Ak by to prišlo na Ukrajinu, Burns varoval: „Nemôže byť pochyb o tom, že Putin bude tvrdo bojovať.“

Toto je jedna z mnohých skutočností, ktoré vám naši politici a médiá systematicky bránia poznať a diskutovať o nich.

Zoznam intelektuálov – realpolitik, ako aj mierových expertov – ktorí varovali, že Ukrajina nie je miestom pre plné členstvo v NATO, je dlhý a [v mojej knihe sa spomína najviac](#). NATO, aliancia arogancie, neverila, že musí počúvať alebo brať vážne to, čo oni – a každý ruský prezident – tvrdili za posledných 30 rokov a Burns zo CIA tak dobre vyjadril v tom istom roku, keď NATO rozhodlo, že Ukrajina by sa mala stať členom NATO. (bez toho, aby som sa opýtal ukrajinského ľudu).

Západ vyjde silnejší a udrží si svoju úlohu svetového lídra

Nebude, bude oslabený. Ak chce poraziť Čínu, Iniciatívu Pásu a cesty, ako aj iné veľké mocnosti, bolo by rozumnejšie prespať militaristickú kocovinu a vstať skoro ráno. Ak vôbec niečo, táto vojna extrémne náročná na zdroje o nedôležitú krajinu, ktorá nie je v NATO, oslabí Západ viac, ako oslabí Rusko, ktoré sa pripojí k vznikajúcemu novému multipolárnemu svetovému poriadku.

Namiesto toho urýchlí úpadok globálneho impéria USA a spôsobí jeho pád skôr ako neskôr. To je to, čo predpovedám napríklad v článku [„Occident sa teraz po druhýkrát militarizuje na smrť“](#).

Namiesto záverov

Sme tam, kde sme teraz, a to z viacerých dôvodov. Nemuseli sme tu byť. Tomuto všetkému sa dalo predísť.

Svet – nadradený – NATO/EÚ to popiera a jeho politiky nemajú šancu uspieť, pretože sú intelektuálne a morálne nedostatočné.

To platí bez ohľadu na to, čo si myslíte o Putinovi a Rusku. Ak si vy alebo Západ myslíte, že je hlúpy alebo zlý, neverte, že všetko, čo robíte, je múdre a dobré. To ešte nebolo. A nikdy sa neoplácajte v naturáliách – prsia za tetovanie – pretože to z vás robí zrkadlový obraz Putina. (Prečítajte si svojho Gándhího).

Každý, kto hovorí, že „my“ vyhráme túto vojnu a „oni“ prehrajú, by sa mal dostať z pieskoviska a uznať, že sa stáva spoluzodpovedným za nekonečné utrpenie nevinných ukrajinských občanov, možno v miliónoch.

Táto *vojna* sa musí teraz zastaviť a zastaviť. Musíme začať *premýšľať* a dostať sa z emocionalistickej, sebaoslavujúcej autopilotnej zvieracej kazajky.

Alebo *prehráme* všetci.

Vedomostné a inteligentné riešenie občianskych *konfliktov* je jedinou cestou k mieru, spolupráci a spolunažívaniu v budúcnosti.

Mier je stále možný.

A mierotvorba je jedinou šancou pre USA a Európu zohrať pozitívnu úlohu v zajtrajšom novom a veľmi odlišnom svete.

[ZDROJ](#)